

[Handelsministeren.]

„Fremtiden“, „Danebroge“, „Jylland“ og „Koldinghus“, idet hver har en procentvis Forpligtelse.

De følgende Aar af Gotha-Bankens Historie gik med Tovtrækning om, hvorvidt Gotha-Banken skulde slutte sig til Hjælpekassen, der blev oprettet, som jeg her har skitseret, eller ikke, hvilket jo beroede paa de forsikredes egen Beslutning. Allerede i 1923 havde Generalagenturet ved Direktør Thielst tilkendegivet Forsikringsraadet, at Generalagenturet ikke kunde anbefale nogen Ordning, hvorefter Virksomheden ikke „føres videre af os“, det vil altsaa sige af Direktør Thielst. Derimod havde man forsøgt at faa Bestanden overdraget ved frivillige Overdragelser til forskellige Forsikringsselskaber, hvilket Forsikringsraadet dog ikke mente at kunne give sin Tilslutning til, blandt andet fordi Raadet ikke mente, at Forsikringstagerne ved de fremsatte Tilbud blev stillet paa den Maade, de havde Krav paa, og ligeledes havde man søgt om Tilslutning til, at det maatte blive overdraget Generalagenturet eventuelt at administrere Boet, hvilket ogsaa blev afslaaet. Efter Administrationens Paabegyndelse fortsattes som nævnt Uenigheden, og der udveksledes en Række Skrivelser mellem Raadet og Direktør Thielst, der undertiden optraadte paa Delegationens Vegne, undertiden paa sine egne Vegne og undertiden paa Generalagenturets Vegne, og han paaberaabte sig altid, naar han optraadte, „Forsikringstageres Interesse“; Delegationen repræsenterede, saa vidt det nu kan godtgøres, formentlig højst ca. 54 pCt. af Forsikringstagerne.

I 1924 indrykkede Forsikringsraadet i Overensstemmelse med dets Pligt i Henhold til Loven i Statstidende en Bekendtgørelse for at søge Generalagenturets Forsikringsbestand, nemlig ca. 5½ Mill. Kr. og ca. 15 Mill. Mark, overdraget til et eller flere indenlandske eller her i Landet tilfaldte Livsforsikringsselskaber. I et i Direktør Thielsts Navn udstedt Cirkulære agiteredes der stærkt imod denne Overdragelse, og man forsøgte fra Delegationens Side — den optraadte ogsaa her — at opnaa et Overtagelsestilbud fra „Statsanstalten“, hvilket dog mislykkedes.

Efter den i den ovennævnte Bekendtgørelse fastsatte Frist indløb der kun eet Tilbud, om Overtagelse af Forsikringsbestanden. Dette Tilbud var fra „Hjælpekassen“, og „Hjælpekassen“s Tilbud var for en umiddelbar Iagttagelse favorabelt, idet den tilbød fuld Forsikringssum og Nedsættelse af Præ-

mien. Raadet var, saa vidt det ses, ivrigt for at faa Tilbudet modtaget, idet, som Raadet selv siger det i sin Skrivelse af 16. December 1924, Raadets Opgave nu ikke blot maatte blive at skaffe de i Gotha-Banken forsikrede den bedst mulige Stilling efter Frigørelsen fra Hovedsædet, men ogsaa at gøre det paa en saadan Maade, at de forsikrede i de nødlidende tyske Selskaber ikke uden Nødvendighed skulde gaa Glip af Støtte, og denne dobbelte Opgave, som Forsikringsraadet her gav Udtryk for, mente man at kunne gennemføre gennem „Garantikassen“. Delegationen var imidlertid meget stærkt imod „Garantikassen“s Overtagelse af Bestanden, og derfor kom der heller ikke noget ud af det, saglig set vistnok, fordi man mente, at de forsikrede burde have en større Bonus, hvad de vilde have faaet, hvis de var forblevet under det tyske Selskab, og fordi man mente, at „Hjælpekassen“s Opgørelse af, hvorledes den enkelte forsikredes Forsikringssum skulde opgøres, var for skematisk, og fordi Summerne efter Delegationens Formening burde opgøres under Hensyn til hver enkelt Præmiereserve paa det Tidspunkt, Bestanden blev taget under Administration. Men det kan vist ikke nægtes, at der foruden de saglige Momenter i Modstanden ogsaa synes at have gjort sig gældende mere eller mindre personlige Interesser, som man kan tillægge større eller mindre Vægt; jeg har ikke helt villet forkaste den Interesse, Direktør Thielst kunde have i at faa hele Sagen ordnet paa en saadan Maade, at han fortsat havde et Selskab at dirigere.

I Overensstemmelse med Livsforsikringslovens § 30, hvorefter Forsikringsraadet snarest muligt, efter at Vurdering og Beregning i Henhold til § 29 har fundet Sted, skal søge Bestanden overtaget af et eller flere Livsforsikringsselskaber, søgte man nu at faa Overdragelsen til „Hjælpekassen“ vedtaget af de forsikrede. Dette forkastedes imidlertid gentagne Gange af disse, sidst den 30. Januar 1926, saa vidt man kan se, efter at de forsikrede fra Delegationens Side havde været udsat for en meget kraftig Agitation mod Forslaget. Til Forkastelse af Forslaget var det efter Loven tilstrækkeligt, at over 1/5 af samtlige Forsikringstagerne nægtede deres Samtykke.

Efter at „Hjælpekassen“s Tilbud nu var forkastet, skulde Forsikringsraadet i Medfør af Lovens § 31 fastsætte den endelige Nedsættelse af Forsikringsbeløbene i Henhold til den foretagne Opgørelse og sammenkalde en Generalforsamling af Forsikringstagerne til Stiftelse af et gensidigt Selskab,